

بررسی یافته‌های بالینی و رادیولوژیک در مبتلایان به استئوآرتریت زانو مراجعه‌کننده به بیمارستان بقیه... تهران طی سال‌های ۱۳۸۳-۱۳۸۲

نوشین بیات^{۱*}، فرهاد غریب‌دوست^۲، فرهاد نصیری افشار^۳، بتول زمانی^۴

خلاصه

سابقه و هدف: با توجه به شیوع بالای استئوآرتریت و اهمیت تقسیم‌بندی آن، این مطالعه به منظور ارزیابی ارتباط بین شدت علائم بالینی، میزان درد و فونکسیون مفصل با طبقه‌بندی رادیولوژیک در بیمارستان بقیه... تهران طی سال‌های ۱۳۸۳-۱۳۸۲ انجام شد. **مواد و روش‌ها:** در یک مطالعه مقطعی، ۱۰۰ بیمار مبتلا به استئوآرتریت زانو که با کرایتریای تشخیصی بالینی استئوآرتریت ACR (انجمن روماتولوژی آمریکا) تشخیص داده شده بودند، در بیمارستان بقیه... تهران طی سال‌های ۱۳۸۳-۱۳۸۲ مورد بررسی قرار گرفتند. ارزیابی کلینیکی با استفاده از اندکس شدت درد و فونکسیون Lequesne's برای استئوآرتریت زانو انجام شد. رادیوگرافی‌های زانو توسط استفاده از روش طبقه‌بندی Kellgren-Lawrence با رادیوگرافی ایستاده رخ و نیم‌رخ، طبقه‌بندی گردیدند. نتایج با استفاده از آزمون کای دو، بررسی آماری شدند.

نتایج: ۸۴ نفر از بیماران زن و ۱۶ نفر مرد با متوسط سن ۵۲ سال بودند. نتایج طبقه‌بندی علائم بالینی عبارت بود از: خفیف ۱۰ درصد، متوسط ۲۱ درصد، شدید ۵۸ درصد، بسیار شدید ۱۱ درصد. نتایج طبقه‌بندی یافته‌های رادیولوژیک عبارت بود از: نرمال ۱۲ درصد، خفیف ۲۵ درصد، متوسط ۴۷ درصد، شدید ۱۶ درصد. ارتباطی بین طبقه‌بندی علائم بالینی و رادیولوژیک وجود نداشت. زنان با مردان تفاوت معنی‌داری از نظر علائم بالینی و طبقه‌بندی رادیولوژیک نداشتند.

نتیجه‌گیری: در این مطالعه ارتباط معنی‌داری بین شدت علائم بالینی و درجه‌بندی رادیولوژیک مشاهده نشد. مطالعه وسیع‌تر با تعداد بیماران بیشتر و بررسی و اظهار نظر قطعی‌تر لازم است.

واژگان کلیدی: اندکس درد، فونکسیون و Lequesne، استئوآرتریت زانو، طبقه‌بندی، Kellgren-Lawrence

۱- استادیار گروه روماتولوژی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی بقیه... (عج)

۲- استاد گروه روماتولوژی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی تهران

۳- مرکز تحقیقات گروه داخلی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی بقیه... (عج) تهران تاریخ دریافت مقاله: ۸۳/۱۰/۱۹

۴- استادیار گروه داخلی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کاشان تاریخ تایید مقاله: ۸۴/۱۲/۲۴

* نویسنده مسوول: نوشین بیات

آدرس: تهران، میدان ونک، خ ملاصدرا، بیمارستان بقیه...، گروه روماتولوژی

پست الکترونیک: Nobayat @ yahoo.com

مقدمه

از مردان می‌باشد و نیز به طور مشابه شواهد رادیوگرافیک استئوآرتریت زانو و خصوصاً استئوآرتریت زانوی علامت‌دار، در زنان بیشتر از مردان است. با توجه به آنکه در مطالعات اپیدمیولوژیک و نیز در کارآزمایی‌های بالینی درمان‌های جدید استئوآرتریت و تعیین نیاز مفصل به جراحی، گاهی از تقسیم‌بندی شدت آرتروز بر مبنای علائم بالینی و گاهی از معیارهای بالینی و رادیولوژیک توانان استفاده می‌گردد، در این مطالعه سعی شده است تا همخوانی و هماهنگی شدت علائم بالینی (درد و فونکسیون) با شدت درجه‌بندی رادیوگرافیک ارزیابی گردد و

استئوآرتریت، شایع‌ترین بیماری مفصلی انسان می‌باشد. در بین افراد مسن، آرتروز زانو مهم‌ترین علت منجر به ناتوانی مزمن در کشورهای پیشرفته می‌باشد. حدود ۱۰۰/۰۰۰ نفر از مردم ایالات متحده آمریکا به علت آرتروز زانو یا هیپ، بدون کمک قادر به برخاستن از رختخواب و رفتن به دستشویی نمی‌باشند (۱). شیوع استئوآرتریت زانو در افراد بالای ۶۵ سال حدود ۳۵ درصد است (۲). بعضی مطالعات مؤید آن است که شدت علائم بالینی چون درد شبانه، خشکی صبحگاهی و تورم مفاصل در زنان بیشتر